

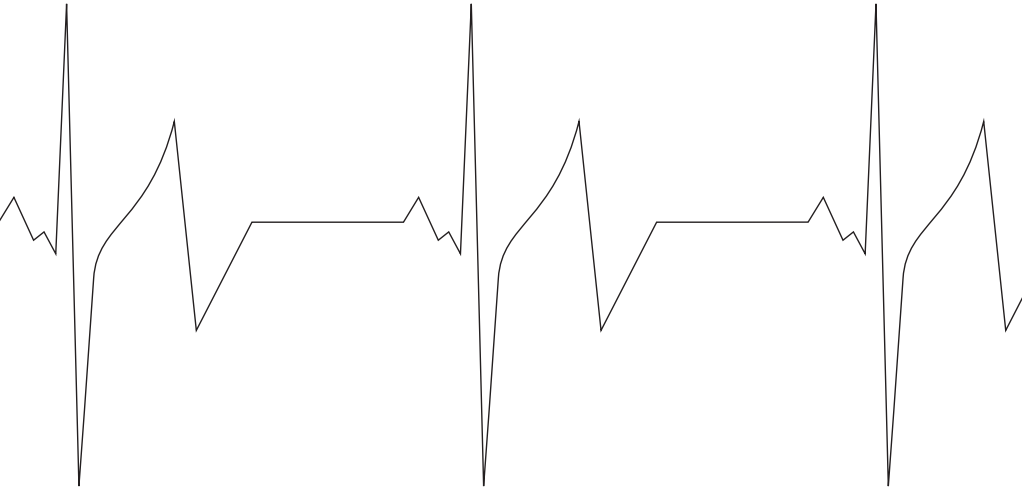
IKLEM

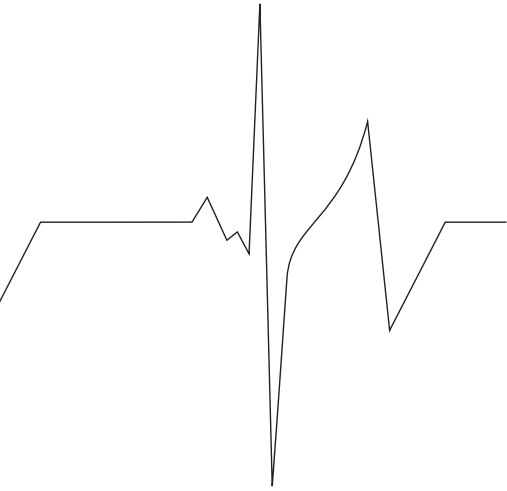
ISH AIT HAMOU

Angèle

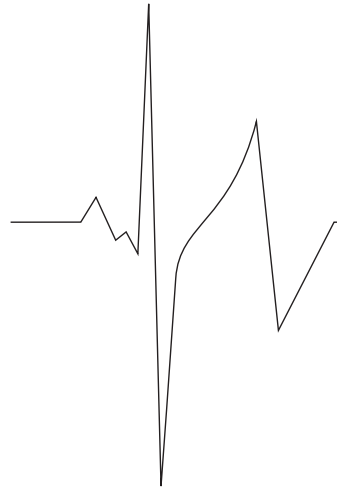
ALS JE IEMAND
VERLIEST DIE JE NIET
KAN VERLIEZEN

novelle

1

DE DEUREN VAN DE SPOEDDIENST sloegen open. Twee ambulanciers, hun gezichten bleek van de bloedstroom die uit het lichaam van de patiënt vloeide, duwden de zesendertigjarige man met volle snelheid door de gang. De echo's van hun brullende stemmen weergalmden door de lege gangen van het ziekenhuis. Hoe bezorgd de ambulanciers ook waren om de patiënt, hoe graag ze hem ook wilden afleveren bij de artsen die hem echt konden helpen, op dat moment dachten ze alleen aan zichzelf. Ze hoopten uit het diepst van hun ziel dat de man niet onder hun ogen zou sterven. Het was nog nooit gebeurd, nooit hadden ze een man in een dergelijke toestand in hun ambulance gedragen. Ze liepen, om hem te redden, almaar sneller, om toch maar geen sterfgeval op hun geweten te hebben. Een paar verplegers kwamen toegesneld, totdat de dokter het overnam. Niemand kende de bloedende man, maar tegelijkertijd wist iedereen wie hij was. Zoals iedereen die avond volgden ze in het ziekenhuis het nieuws over het incident dat de kleine stad voor altijd zou markeren. Het anders zo rustige stadje werd die avond geteisterd door de vaak onbegrijpelijke natuur van

een mens. Vier messteken en een ingeslagen schedel waren groot nieuws in dit stadje en dit ziekenhuis. Wie aanwezig was, wilde hem zien. De meesten om hem te helpen, anderen om 's avonds toch iets thuis te vertellen te hebben. Van de hoofdgeneesheer tot de stagiaire aan de receptie, iedereen wilde een glimp van de man opvangen. Terwijl sommige dokters en verplegers zich afvroegen of ze wel voorbereid waren op deze situatie, deden anderen hun best om hun vreugde te dempen. De reden daarvoor was simpel, zo simpel dat die reden niemand van hen met een schuldgevoel opzadelde. De man was hun eerste traumapatiënt sinds lange tijd. Hoewel het ziekenhuis er voor iedereen was, gingen mensen met gecompliceerde aandoeningen traditioneel naar de grotere ziekenhuizen in de grote steden. Die ziekenhuizen stonden alleen maar hoger aangeschreven, want wat is een reputatie anders dan een kleur waarmee geverfd wordt, met zoveel lagen dat men vergeet wat eronder schuilt? De reputatie van dit ziekenhuis was allesbehalve. De ergste gevallen die binnenkwamen waren niets meer dan gebroken armen en benen, of zieke daklozen die de winterdagen niet konden verwarmen met alcohol.

In het ziekenhuis waren er artsen en artsen. Aan de ene kant had je degenen die hun leven hadden toegewijd aan anderen en voor wie het verzachten van de pijn van een ander de grootste betrachting en voldoening was, hoe klein de ingreep ook was. En dan had je de andere artsen, met een grote A, degenen die letterlijk een leven moesten redden. Die er alleen voldoening in vonden wanneer ze deden wat anderen niet konden. Wanneer ze oog in oog kwamen te staan met de dood en het leven konden laten triomferen. De man en zijn verwoeste lichaam wakkerde hun heroïsche gevoel aan. Dát waren artsen met een reputatie.

Iedereen keek toe. Iedereen zag hoe de man van de ene gang in de andere werd gereden, steeds maar dichterbij de operatiekamer, steeds dichterbij zijn redding. De galerij met grote ramen langs de operatiekamer die een uitzicht bood op de operatietafel, liep vol met verplegers en dokters, wachtend op het mirakel van de geneeskunde.

Dokter Van Dyck was een van de dokters die zich verheugde op weg naar de operatiekamer. Haar ogen gleden af naar de massa mensen in de galerij en

hoewel de drukte haar zenuwen de hoogte injoeg, voelde ze tegelijk een verdoving door de almaar toenemende adrenaline die zich snel door haar lichaam verspreidde. Dokter Van Dyck was een arts met een reputatie. Ze gaf korte bevelen aan haar ploeg en zorgde ervoor dat de man de nodige pijnstillers binnenkreeg om zijn toestand te stabiliseren. Ze was zelfverzekerd. Ze wist dat ze de messteken aankon. De schade was groot, maar ze kon het aan, dat herhaalde ze keer op keer, als een gefluisterde mantra die alleen haar gemoed kon horen. Ze had het gevoel dat ze de situatie onder controle had. Tot ze zijn schedel zag. Daar lag een waarheid waar ze niet omheen kon. Daar lag de grens tussen controle en paniek. Ze had alles onder controle, zolang de ingeslagen schedel haar niet herinnerde aan haar eigen onmacht. Ze had meer nodig dan alleen adrenaline, meer dan alleen haar eigen ploeg. En toen beseftte ze: dit zou ze niet alleen aankunnen. Bij de aanblik van de aangerichte ravage wist ze dat zij deze man nooit zou kunnen helpen. Het was aan een ander om te doen wat zij niet kon.

‘Nog een paar milligram...’

‘Shit, het bloeden stopt niet, hij bloedt inwendig. We snijden hem open.’

‘Dokter, wat doen we met zijn schedel?’ vroeg een verpleger.

‘Geef me een zoutoplossing’, zei Van Dyck.

‘Dokter, zijn schedel’, herhaalde de verpleger.

‘Ik hoor je wel. Laat me denken’, antwoordde Van Dyck.

‘Sophie, bel Marc, bel Charles, bel Tom. Bel hen allemaal en zeg dat ze nu moeten komen. Wie kan, moet nu komen’, sprak ze heel autoritair terwijl haar volle aandacht geen moment afweek van de man. Het zag er niet goed uit. Het zag er slecht uit. Het bloed bleef er maar uit spuiten. Zoveel bloed dat het zelfs de dokter verbaasde dat een lichaam zoveel bloed bevatte. De scherpe messteken hadden geen vrede genomen met het oppervlak van de huid, ze gingen dieper, op zoek naar een beschadiging die niet hersteld kon worden. Dit was geen vertaling van woede of haat. Dit was het werk van een mens zonder geweten, als dat nog een mens genoemd kon worden.

‘Wie doet zoiets? In welke klerewereld leven wij?’

Rotzooi is dit. Rotzooi’, zei Van Dyck, hard genoeg zodat iedereen haar hoorde, maar meer tegen zichzelf dan tegen iemand in het bijzonder.

‘Dokter, Marc en Charles zijn er niet, ze werken niet vandaag. Tom is in de stad met de ambulance. Hij heeft de handen vol, zegt de ambulancier’, antwoordde Sophie.

‘Dan gebeurt er eindelijk iets en is iedereen met verlof. *Perfect*. Oké, we snijden hem open. Mes’, zei Van Dyck.

‘Dokter. Het is acht uur. Els is er. Haar shift vanavond zit er net op. Zal ik haar halen? Ze is de enige die er nog is’, antwoordde Sophie, die aan de andere kant van de operatiekamer met de hoorn van de telefoon in haar hand stond. Niemand bewoog of zei iets. Iedereen wachtte op de reactie van Van Dyck. Het was geen geheim dat Van Dyck en de meesten van haar collega’s Els niet moesten. Ze was nieuw. Een transfer van een internationaal befaamd ziekenhuis die de reputatie van dit ziekenhuis moest oplappen. ‘Op zoek naar een heldenstatus’, herhaalde Van Dyck altijd aan haar ploeg. Van Dyck zag Els als een bedreiging, die door haar fabelachtige curriculum

haar zeer snel zou overstijgen en van de troon stoten. Ze voelde alle ogen op zich gericht. Ze wilde het niet doen. Haar eed om een patiënt op de best mogelijke manier te dienen werd overschaduwd door haar ego, haar drang tot zelfbevestiging. Ze wilde haar volgende woorden niet uitspreken. Ze keek naar al de mensen die haar respecteerden en actie van haar, hun chef, verwachtten. Toen dwaalden haar ogen af naar de galerij. Het wrong, ze kon zich nog maar een paar seconden stilte veroorloven, maar toen ze naar de schedel van de man keek, sprak haar hart nog voor haar brein.

‘Ga haar halen. Nu.’

De winterdagen daalden met hun witte tapijten neer op de straten en daken van het stadje. Els stond met haar zwarte schoenen in een modderplas op de parking. Ze staaarde voor zich uit met haar jas wijd open alsof de koude wind geen last was maar een noodzaak. Ze zag hoe een trein in het donker voorbijraasde als een aaneenschakeling van vallende sterren. Ze was helemaal alleen, maar keek naar een herinnering van verschillende mensen. Haar bibberende handen

doken in haar zakken op zoek naar een pakje sigaretten. Een bries droeg een onaangekondigde gedachte aan: ‘Is dat geen bewijs dat er een sterkere kracht is dan wetenschap?’ dacht ze te horen terwijl ze naar haar sigaret keek. Ze voelde amper de koude wind terwijl het vlammetje van haar aansteker aan zijn grootste strijd begon. Uiteindelijk kwam haar sigaret tot leven. Ze ademde het allemaal in, de diepe opluchting van de eerste trek, de teleurstelling van haar longen. Ze nam de tijd voor alles wat ze deed. Wanneer ze haar haren losschudde, deed ze dat in alle rust, wanneer ze rondkeek, deed ze het in alle rust. Ze stapte in alle rust naar haar auto terwijl ze keer op keer het brandende puntje tussen haar twee ogen deed oplichten. Haar autootje stond op de bijna lege personeelsparking. Ze nam de sleutelbos uit haar handtas, opende de deur en liet zich achter het stuur neervallen. De radio en de verwarming sloegen meteen aan toen ze de contactsleutel omdraaide. Haar hoofd leunde naar achteren en weer werd ze door haar herinneringen ver weg gekatapulteerd van waar ze zat.

‘Dad! Daad! Come on, dad, we gotta go. Wake up! Dad, daaad. Your son is awake. Before sunrise he is your son.’

Dad, you promised. Okay, I'm up’, klonk het uit de boxen van haar auto. Ze had geen zin in de trieste muziek van haar iPod en trok de kabel eruit. Onmiddellijk begon de autoradio het nieuws te braken dat de afgelopen uren alles overheerste. De aanslag. Op elke zender had men het over de man die nu symbool stond voor de spanningen onder de bevolking die nu genadeloos aan de oppervlakte kwamen. Ze luisterde er amper naar, stak weer een sigaret op en nam haar gsm, die onder haar stoel verborgen zat.

‘1 nieuwe voicemail’ las ze op het kleine scherm. Ze herkende het nummer niet en besloot het bericht meteen te beluisteren.

‘U heeft één nieuw bericht. Nieuw bericht, vandaag om 18.34...’ Het harde gebonk van een paar vuisten op haar autoraampje onderbrak het bericht. Ze schrok zo hard dat haar lippen, die zich opentrokken voor een angstige schreeuw, haar sigaret lieten vallen en haar handen, die haar gezicht wilden beschermen, haar gsm wegwierpen. De telefoon viel op de vloer. Het gebonk op het raam stopte niet.

‘Dokter Els. Dokter Els, we hebben je nodig. Nu. Het is een patiënt. Je moet meekomen. Nu!’ gilde de verpleegster.